

dette er fremtidige Ting, der ikke ligge for her. Det er Udvalgets Mening med Hensyn til Krigsstatsloven, at det Tilskud, der skulde paalægges for at udfylde, hvad der maatte komme til at mangle ved den af det foreslaaede Erstatningsmaade, udelukkende skal lægges paa Landet. Der har vel været Spørgsmaal om at lægge Noget over paa Kjøbstadhartkornet paa Grund af den Godtgjørelse, som de ville faae for de Heste, de have udredet; men Udvalget har været enigt om ikke at lægge Noget som helst over paa Kjøbstæderne, men at lægge det Altsammen over paa Landet, men rigtignok kun saaledes, at det bliver enten en Indkomstskat eller en Skat paa Formue og Veilighed. Naar flere have meent, at der var enkelte Kommuner, som ikke vilde kunne godtgjøre, hvad deres Heste havde kostet, og at de altsaa ikke, efter Fleertallets Forslag, vilde kunne komme ind under denne Lovs Bestemmelser, saa er det aldeles klart, at de kun skulle have, hvad de kunne „godtgjøre“ at Hestene have kostet; kunne de ikke det, saa faae de ikke noget Tilskud; der er altsaa ingen Vanstælgelighed i saa Henseende. — Seg kan dog ikke undlade endnu at sige et Par Ord. Seg synes ikke det er rigtigt at bruge den Slags Grunde, at har en Kommune leveret bedre Heste, fordi den har sat sin Værd og Fornøielse deri, saa skal den selv betale det. Det troer jeg ikke kan siges; jeg kan heller ikke erkjende, at Hestenes Kvalitet er saa bestemt defineret i den foreløbige Lov, at Kommunerne skulde kunne gaae ud fra, hvor store Hestene kunne være for at blive antagne. Seg finder, at man ikke bør hylte sig saaledes om de Kommuner, der have søgt at levere gode Heste. Det Hele fordeeltes paa Kommunerne, sagde den ærede Rigsdagsmand; — men det er netop Feilen, at her kun er Tale om en Byrde, som lægges paa Hartkornet; det er altsaa ikke Kommunerne som saadanne, at Byrden falder paa, thi der er Beboere i Kommunerne, som ikke ere Hartkornsbrugere og som altsaa vilde blive aldeles fritagne for at hede noget Bidrag. Seg kan, efter hvad jeg saaledes har anført, ikke Andet end hyderligere anbefale Fleertallets Forslag.

Indenrigsministeren: Seg vil blot med Hensyn til den ærede Ordførers Ytringer om den Maade, hvorpaa jeg hentede min Indvending imod Fleertallets Forslag fra den foreløbige Lov, bemærke, at det naturligtvis ikke har været min Mening i Almindelighed at ville sige, at man ikke skulde kunne røre ved Bestemmelser i foreløbige Love. Det er jo ganske vist, at de skulle forelægges Rigsdagen, som da har det i sin Magt for sit Bedkommende at foretage de Forandringer i dem, som den maatte finde hensigtsmæssige. Min Mening er kun den, at de Bestemmelser i en foreløbig Lov, som allerede ere satte i Kraft og fuldbyrdede, dem skulde Rigsdagen ikke let gaae hen og gjøre om; ligesvem at gjøre dem om, vil jo være umuligt; der kan kun træffes Bestemmelser, hvorved de fuldbyrdede Foranstaltninger tildeels modvirkes, — men jeg antager, at Rigsdagen i Reglen vil have overveiende Betænkelighed derved. Forsaavidt den ærede Ordfører hentydede til de af mine Ytringer, hvorved jeg anerkjendte, at Fleertallet havde Ret, naar det mod Mindretallet anførte, at Forholdet mellem Eier og Bruger, saaledes som det var fastsat i Krigsstatsloven, ikke her blev respekteret, saa er det ganske vist saa, men jeg antydede ogsaa, at dette kunde afhjælpes ved denne Lov, uden at man behøver at kaste Vanstælgeligheden over paa Krigsstatsloven; det kan afhjælpes ved at forhøje Maximum:

Ordføreren: Seg maa bemærke, at om man endogsaa forhøier Maximum, vil dog det Tilskud, som hyderligere fra flere Kommunsers Side skulde gjøres, falde i lige Forhold paa samtlige Hartkornsbrugere, enten de ere Eiere tillige eller ikke. Med Hensyn til den Betragtning, at man ikke bør gjøre Forandring i en foreløbig Lov uden Nødvendighed, skal jeg bemærke, at det, der forvolder hele Vanstælgeligheden, er det Urigtige, der indeholdes i den foreløbige Lov om et bestemt Maximum; men naar den foreløbige Lov ved sine urigtige Bestemmelser har sat os i den Nødvendighed at foretage Forandring deri for at gjøre Retfærdig-